

Arrest

nr. 334 198 van 13 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 21 juni 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 mei 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2025. En gelet op de beschikking van 31 maart 2025 waarbij de zitting werd verdaagd naar 8 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 april 2022 deed verzoeker een aankomstverklaring (bijlage 3).

Op 28 april 2022 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in in België.

Op 21 oktober 2022 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 301 694 van 16 februari 2024 kende de Raad geen internationale bescherming aan verzoeker toe.

Op 20 juli 2023 vroeg verzoeker om tijdelijke bescherming als gezinslid van zijn Oekraïense echtgenote, Mw. S.O. met verblijfsrecht in België.

Op 25 juli 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissingen tot weigering van machtiging tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 334 196 van 13 oktober 2025 vernietigde de Raad de beslissing tot weigering van verblijf en verwierp hij het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten aangezien verzoeker geen middel ontwikkelde tegen het bevel van 25 juli 2023.

Op 8 april 2024 nam de gemachtigde het bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinqies). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad.

Op 17 mei 2024 trok de gemachtigde de bijlage 13quinqies van 8 april 2024 naar aanleiding van voormeld beroep in. Bij arrest nr. 309 877 van 15 juli 2024 verwierp de Raad bijgevolg het beroep tegen de bijlage 13quinqies van 8 april 2024.

Op 17 mei 2024 nam de gemachtigde een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinqies).

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

*naam : B.
voornaam : I.
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : T.
nationaliteit : Georgië*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 24.10.2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 16.02.2024 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 31.03.2022 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde wettelijk gehuwd te zijn met een persoon die legaal in België verblijft. Betrokkene verklaarde vervolgens dat zijn echtgenote tijdelijke bescherming geniet in België. We wijzen er echter op dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging en regularisatie in kader van artikel 9bis. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging of regularisatie ingediend, waardoor er

geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wat betreft de afhankelijkheidsrelatie, verklaarde betrokkene dat zijn echtgenote gehandicapt is. De partner van betrokkene beschikt echter over verblijfsrecht in België en heeft vervolgens toegang tot alle noodzakelijke medische zorgen in België. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn echtgenote of een regularisatieaanvraag betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van [sic] de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben.

Betrokkene verklaarde dat zijn schoonmoeder in België verblijft. Voorts verklaarde betrokkene dat één meerderjarige zus in Italië en één meerderjarige broer in Polen verblijven. Die behoren echter allen niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

Betrokkene deed 20.07.2023 een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Op 25.07.2023 was betrokkene het voorwerp van een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het hoorrecht, zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

“II.1.1. De verwerende partij stelt:

(...)

Opnieuw wordt er geen melding gemaakt van het verzoekschrift tegen deze beslissing dat nog hangende is bij de Raad (rolnummer 299 456). Als deze beslissing vernietigd wordt, dan heeft dit mutatis mutandis gevolgen voor de thans bestreden beslissing, die zich o.m. baseert op de aanname dat er “geen aanvraag tot gezinshereniging” werd ingediend.

Vraag is of de verwerende partij zich bewust is van bovenvermelde beroepsprocedure, want de thans bestreden beslissing vermeldt er niets van; enkel de negatieve beslissing van het CGVS en het daaropvolgende RvV-arrest worden immers vermeld.

Aldus werd het beginsel van de materiële motiveringsverplichting manifest geschonden. De thans bestreden beslissing steunt immers niet op correcte feitengaring.

Dit is a fortiori het geval indien de beslissing dd. 25 juli 2023 wordt vernietigd.

II.1.2. In het onmogelijke geval de Raad zou oordelen dat hetgeen sub II.1.1. niet volstaat om de thans bestreden beslissing te vernietigen, dan nog zijn er afzonderlijke elementen tegen de thans bestreden beslissing in te brengen.

Zo is de echtgenote van de verzoekende partij gehandicapt, kan zij hierdoor niet werken (zie attest handicap, stuk 4) en verdient zij ook onvoldoende – men moet op heden immers over een maandelijks nettobedrag van 2.089,55 euro beschikken indien men een procedure gezinshereniging opstart en afhankelijk van de steun van haar echtgenoot.

De verwerende partij vertikt het nog steeds de verzoekende partij te horen – de enige reden waarom de handicap van de echtgenote nu vermeld wordt, is omdat het vermeld werd in het vorige verzoekschrift met bewijs (naar aanleiding waarvan het vorige bevel dd. 8 april 2024 werd ingetrokken en vervangen door de thans bestreden beslissing).

Volgens rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht nochtans verplicht “in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden”. Volgens de Raad van State moet het gaan om “een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt”. Het kan dus evenzeer gaan om een nadelige beslissing over kort verblijf of andere nadelige beslissingen, zoals een inreisverbod of preventieve of vrijheidsbeperkende maatregelen. Zowel het Hof van Justitie als de Raad van State hebben al aanvaard dat de hoorplicht ook gerespecteerd moet worden bij een weigering van een gevraagd voordeel (zie o.m. HvJ C 277/11; HvJ C 287/02; HvJ C 349/07 en RvS 9/6/15, nr. 231.480). In het arrest Boudjlida heeft het Hof van Justitie ook uitdrukkelijk gesteld dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ 11/12/14, Boudjlida, C-249/13).

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99). Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten, ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet.

Uit rechtspraak volgt dat de overheid verplicht is vóór het nemen van de beslissing aan de betrokkene mee te delen op welke elementen de administratie haar besluit wil baseren (HvJ 11-12-2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 18-12-2008, Sopropé, C-349/07; HvJ C-32/95, Commissie/Lisrestal; en Mediocurso/ Commissie; RvS nr. 146.472, 23 juni 2005; RvS 126.220, 9 december 2003).

In casu is dit niet gebeurd. Nochtans is een handicap meer dan louter een financieel of medisch probleem, zoals de bestreden beslissing lijkt te suggereren. Ook voor haar dagdagelijks functioneren heeft de echtgenote de verzoekende partij nodig.

De thans bestreden beslissing suggereert dat er maar een aanvraag gezinshereniging of een “9bis” (wellicht refererende aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet) moet worden ingediend, doch dit laatste staat haaks op de thans bestreden beslissing, evenals de stelling dat hij vanuit het land van herkomst de nodige stappen dient te ondernemen.

Gezien de handicap van de echtgenote van de verzoekende partij is gezinshereniging dus niet mogelijk (onvoldoende inkomsten). Zij onderneemt thans trouwens een poging om haar verblijfsrecht te regulariseren via het annulatieberoep tegen de beslissing dd. 25 juli 2023. Bovendien ontslaat het niet voeren van bepaalde procedures de verwerende partij niet van het voeren van een gedegen onderzoek conform art. 8 EVRM en artikel 74/13 (zie II.1.3.) alvorens de thans bestreden beslissing kan worden genomen.

II.1.3. Artikel 74/13 VW bepaalt:

Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]

In casu werd dit artikel (door het schenden van het hoorrecht wellicht) niet gerespecteerd.

Noch de gezondheidstoestand van de echtgenote en de ermee gepaard gaande afhankelijkheidsband en de implicaties voor hun gezins- en familieleven, noch het hangende beroep tegen de beslissing dd. 25 juli 2023 werden overwogen alvorens de thans bestreden beslissing werd genomen.

Tevens werd artikel 8 EVRM dat het recht op een gezins- en familieleven waarborgt geschonden.

Zo stelde de Raad immers (RvV dd. 7 juni 2018 nr. 205 020):

3.10. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

3.11. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637).

Zoals hierboven reeds aangetoond werd er niet met alle relevante feiten rekening gehouden.

Artikel 8 EVRM veronderstelt wel degelijk dat er een belangenafweging gebeurt tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de overheid, waarvan het recht op een gezins- en familieleven een onderdeel van uitmaakt.

Verzoekende partij is dan ook mening dat verwerende partij artikel 8 EVRM en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting heeft geschonden."

Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker citeert de verwijzing in de bestreden beslissing naar zijn aanvraag van 20 juli 2023 tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU 2022/382), dat werd geweigerd. Hij stelt tegen deze beslissing een beroep te hebben ingediend bij de Raad en voert aan dat indien die beslissing vernietigd wordt, dit gevolgen heeft voor de thans bestreden beslissing, omdat de bestreden beslissing zich ook baseert op de aanname dat hij geen 'aanvraag tot gezinshereniging' heeft ingediend.

Verder voert verzoeker bijkomend aan dat zijn echtgenote gehandicapt is, waardoor zij niet kan werken en zij ook onvoldoende verdient om een procedure gezinshereniging op te starten, aangezien zij daarvoor over een maandelijks nettobedrag van 2089, 55 euro zou moeten beschikken. Verzoeker vervolgt dat de handicap meer is dan een financieel of medisch probleem aangezien zijn echtgenote voor het dagdagelijks functioneren verzoeker nodig heeft. Waar de gemachtigde suggereert dat verzoeker een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou moeten indienen, haalt hij aan dat dit haaks staat op het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien ontslaat het niet voeren van bepaalde procedures de gemachtigde er niet van een gedegen onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet te voeren.

Vervolgens citeert verzoeker artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en stelt hij dat de gezondheidstoestand en de ermee gepaard gaande afhankelijkheidsband en de implicaties voor het gezins- en familieleven niet werden overwogen voor het nemen van de bestreden beslissing. Hij concludeert ook tot een schending van artikel 8 van het EVRM, hij citeert daarbij uit een arrest van de Raad en benadrukt de passage waarin de

Raad stelt dat de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging moet betrekken. In casu is dat volgens verzoeker niet het geval.

Beoordeling

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- '1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aantoont in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

In casu is niet betwist dat verzoeker wettelijk gehuwd is op 22 februari 2023 met een Oekraïense dame met tijdelijk verblijfsrecht in België. Het beschermingswaardig gezinsleven tussen echtgenoten wordt in het licht van artikel 8 van het EVRM vermoed.

De gemachtigde betwist het beschermingswaardig gezinsleven op zich niet en is in de bestreden beslissing overgegaan tot een belangenafweging. Hij stelt daarbij dat het verzoeker vrijstaat om alle openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen gezinshereniging en regularisatie in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Volgens de gemachtigde is er geen positieve verplichting die voortvloeit uit artikel 8 van het EVRM, omdat er nog geen aanvraag gezinshereniging of regularisatie werd ingediend. Wat betreft de aanvraag die verzoeker indiende tot het verkrijgen van tijdelijk verblijf, benadrukt de gemachtigde dat verzoeker op 25 juli 2023 het voorwerp was van een weigering van machtiging tot verblijf.

Aangaande de afhankelijkheid van verzoeker zijn echtgenote, stelt de gemachtigde dat de echtgenote gehandicapt is, maar dat zij beschikt over verblijfsrecht in België en zij vervolgens toegang heeft tot alle noodzakelijke medische zorgen. Volgens de gemachtigde kan verzoeker vanuit Georgië gezinshereniging aanvragen of een regularisatieaanvraag indienen, hetgeen slechts tot een tijdelijke scheiding van de gezinskern zou leiden en ondertussen moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken mogelijk zijn in de staat waartoe zij beiden toegang hebben.

Vooreerst kan de Raad er geen abstractie van maken dat hij bij arrest nr. 334 196 van 13 oktober 2025 de beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf als familielid van een persoon met tijdelijke beschermingsstatus in België heeft vernietigd. Bijgevolg moet deze beslissing geacht worden nooit te hebben bestaan en valt verzoeker terug op een hangende procedure waarbij hij als familielid van een Oekraïense echtgenote met tijdelijk verblijfsrecht in België een hereniging met haar beoogt. Dit gegeven op zich kan weliswaar niet alleen tot de vernietiging van het huidige bestreden bevel leiden. De Raad wijst er wel op dat ook al was er sprake van het privilège du préalable op het ogenblik van het nemen van het thans bestreden bevel van de beslissing van 25 juli 2023, zoals verweerder in de nota opwerpt, dit thans bijgevolg niet meer het geval is en dit onderdeel van de motivering kaduuk is geworden. Verzoeker kan dan ook gevolgd worden waar hij stelt dat hij wel degelijk een voor hem openstaande procedure voor een verblijfsmogelijkheid naar nationaal recht heeft benut. Het feit dat verzoeker geen (klassieke) aanvraag gezinshereniging (op een andere rechtsgrond) of een 9bis-procedure is gestart, doet hieraan geen afbreuk. Verder volgt de Raad verzoeker waar hij stelt dat het niet voeren van bepaalde procedures de gemachtigde er hoe dan ook niet van ontslaat om een gedegen onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet te voeren. Artikel 8 van het EVRM kan immers, al naargelang de uitkomst van de belangenafweging, in bepaalde gevallen een positieve verplichting voor een lidstaat inhouden (het eventueel moeten toekennen van een verblijfsmachtiging), of een negatieve verplichting (het eventueel niet mogen verwijderden van het grondgebied).

Verzoeker heeft in elk geval een punt waar hij stelt dat een zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM, of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wat betreft het gezins- en familieleven, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek inhoudt van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan de gemachtigde kennis heeft of zou moeten hebben en de Raad nagaat of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken.

In casu volgt de Raad het betoog van verzoeker dat de gemachtigde niet op zorgvuldige wijze met alle relevante elementen of feiten heeft rekening gehouden. Verzoeker wijst immers op het gegeven dat de handicap van zijn echtgenote meer is dan een financieel of medisch probleem, zoals de gemachtigde suggereert, maar dat zijn echtgenote hem voor het dagdagelijks functioneren nodig heeft. De Raad stelt inderdaad vast dat de gemachtigde ervan uitgaat dat de echtgenote, nu zij toegang heeft tot alle noodzakelijke medische zorgen, geen nood heeft aan de aanwezigheid van verzoeker en dat de tijdelijke scheiding met moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken kan overbrugd worden. De Raad stelt evenwel vast dat het administratief dossier een stuk bevat van B.C. van 25 april 2022 waarin wordt gesteld: *“De mama [naam echtgenote verzoeker] heeft een gehandicaptenkaart (zie bijlage 3) en zij heeft de dagelijkse hulp nodig van haar partner [naam van verzoeker]. Zij heeft een 8-tal jaar terug een hersenbloeding gehad waardoor haar linkerhelft verlamd was. Zij heeft een lange revalidatie achter de rug van volledig platliggen tot rolstoelgebruik en krukken. Toen zij met krukken liep is zij uitgegleden en heeft zij haar heup gebroken, waarna er terug een operatie volgde + revalidatie. [naam verzoeker] is er voor haar om haar bij te staan bij het dragen van zware lasten, het oplopen van een trap, de kinderen naar school brengen, de boodschappen doen, het schoonmaken, ...Op bepaalde momenten heeft zij ook enorme hoofdpijn (door de hersenbloeding die zij heeft gehad) en dan kan zij niets meer en moet zij platliggen. De opvolging van de kinderen en het huishouden gebeurt dan volledig door [naam verzoeker].”* Dit stuk bevestigt de rol als mantelzorger van verzoeker, zoals hij in het verzoekschrift aanvoert. Er blijkt niet dat de gemachtigde hiermee heeft rekening gehouden bij de belangenafweging. Uit het administratief dossier blijkt ook dat dit het bewijs van de tijdelijke bescherming bevat voor de twee minderjarige kinderen van de echtgenote van verzoeker, zodat de gemachtigde ook wist dat verzoekster niet enkel gehandicapt is, maar ook de zorg voor twee minderjarige kinderen moet dragen.

Gezien de voornoemde elementen kan de Raad niet aannemen dat de gemachtigde tot een zorgvuldige belangenafweging is overgegaan in het licht van artikel 8 van het EVRM. Ook heeft hij in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wat betreft het gezins- en familieleven, niet op zorgvuldige wijze met alle relevante elementen rekening gehouden, voor wat betreft de implicaties van de gezondheidstoestand van de echtgenote op het gezins- en familieleven, zoals verzoeker aanvoert.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, dat een zorgvuldig onderzoek inhoudt, als van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wat betreft het gezins- en familieleven, wordt in de aangegeven mate aangenomen.

Waar verweerder in de nota met opmerkingen stelt dat de bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit en artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, dit artikel citeert en stelt dat de vaststelling dat het CGVS op “24.10.2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus” heeft genomen, volstaat opdat de gemachtigde tot de bestreden beslissing kon besluiten, kan hij niet gevolgd worden. De bestreden beslissing steunt immers niet enkel op artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, maar evenzeer op artikel 57/6/1, § 2 en artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Het verzoek om internationale bescherming werd immers door het CGVS “kennelijk ongegrond” verklaard en dit op 21 oktober 2022. Artikel 52/3, § 1, dat verweerder zelf citeert, verwijst verder uitdrukkelijk naar artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de Vreemdelingenwet en dit artikel bepaalt op zijn beurt uitdrukkelijk in de aanhef “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”. Artikel 8 van het EVRM is een dergelijke bepaling. De vermelding “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in artikel 7 van de Vreemdelingenwet vraagt op zich van het bestuur reeds een appreciatie die een gebonden bevoegdheid uitsluit, nu deze zinsnede immers de hiërarchie der rechtsnormen reflecteert.

Daarnaast houdt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet hoe dan ook in dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt aldus dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit ook uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de gemachtigde kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat impliciet doch zeker verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). De drie te respecteren elementen, nl. het hoger belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven vinden immers hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (o.a. eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest.

Waar verweerder uit een oud arrest van het Grondwettelijk Hof (nr. 2015/089) citeert om te onderbouwen dat bij de afgifte van een bevel om het grondgebied geen rekening zou moeten gehouden worden met artikel 8 van het EVRM, maar enkel bij de uitvoering ervan, wijst de Raad erop dat dit niet strookt met de recentere rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 7 van het Handvest (dat dezelfde draagwijdte heeft als artikel 8 van het EVRM gezien het bepaalde in artikel 52, 3 van het Handvest). Zo stelde het Hof in een arrest in Grote Kamer van 22 november 2022, C-69/21 in de zaak X tegen Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid dat artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 7 van het Handvest zich in bepaalde gevallen verzetten tegen de vaststelling van het terugkeerbesluit (en niet louter de uitvoering ervan). Hetzelfde heeft het Hof in zijn arrest van 6 juli 2023, C-663/21 Bundesamt für

Fremdenwesen und Asyl tegen AA gesteld wat betreft het rekening houden met het non-refoulementbeginsel bij de vaststelling van het terugkeerbesluit (en niet louter de uitvoering ervan).

In het licht van de voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, wat betreft artikel 7 van de Vreemdelingenwet en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft de gemachtigde bijgevolg wel degelijk een discretionaire beoordelingsbevoegdheid.

De Raad kan verweerder wel volgen waar hij in de nota stelt dat het aan degene toekomt die zich op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wil beroepen, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen. Anders dan verweerder stelt, heeft verzoeker dit wel degelijk aangetoond. Verzoeker heeft blijkens het administratief dossier immers aangetoond dat hij wettelijk gehuwd is met een Oekraïense vrouw met tijdelijk verblijfsrecht in België, waardoor hij valt onder het aspect familie- en gezinsleven van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast heeft hij ook de handicap van zijn echtgenote aangetoond en is hij wel degelijk op de concrete motieven ingegaan waar de gemachtigde stelde dat de echtgenote gezien haar verblijfsrecht toegang heeft tot alle noodzakelijke medische zorgen in België. Verzoeker heeft gesteld dat de handicap meer is dan een louter medisch probleem, maar dat zij ook voor haar dagdagelijks functioneren haar echtgenoot-verzoeker nodig heeft. Verweerder gaat in de nota wel in op een stuk van 15 februari 2024, maar niet op het supra aangehaalde stuk van 25 april 2022. Verder kan verweerder gevolgd worden dat uit het bestreden bevel blijkt dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, hij heeft dat weliswaar niet met de vereiste zorgvuldigheid gedaan. Dezelfde redenering geldt wat betreft het gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verder wijst verweerder op verouderde rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat. De Raad stipt aan dat naderhand de Raad van State stelde dat artikel 8 van het EVRM niet van openbare orde is, maar als hogere norm wel boven de Vreemdelingenwet staat en dat de algemene stelling dat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Verder volgt de Raad wel dat het EVRM geen recht voor een vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is te verblijven, doch dit neemt niet weg dat het onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM wel een nauwkeurig onderzoek vereist, hetgeen in casu niet kan blijken.

Het betoog in de verweernota doet geen afbreuk aan het voorgaande.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 mei 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend vijftientig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES